

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטנשט
הרה"ק רבי חיים זנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

רַבְּנּוּ מֵאִיר הַלּוֹי ב"ר טוֹדְרוֹס אַבּוּלְעָפִיא זצ"ל

הַרְה"ק רַבִּי אֲבָרְהָם חַיִּים ב"ר מִשֶּׁה מִמִּיקָאֲלִיעֵב זצ"ל

משנה ז'

רבינו עובדיה מברטנורא

קייטא - מלבוש שרגילים ללבוש בימות החמה. תרגום קין, קייטא. ולי נראה שהוא לשון רומי שקורים למלבוש של אשה קוטייא.

שיש לה פספסין - מנומרת בצבעים הרבה, לבן וירוק ושחור ודומיהן. פספסין לשון פס יד, שפיסת יד מבגד לבן ופיסת יד מבגד של צבע.

ולבנים פושם מזה לזה - מלבן ללבן. ואף על פי שהצבע מפסיק, חשוב פסיון. דפסיון רחוק מטמא בכגריס.

והרי הוא פספס יחיד - כלומר, אם לא היה בו אלא פספס אחד לבן וכל שאר הפספסין צבועין, מי בעי הסגר, או לא, משום דאין לו להיכן יפשה.

אמר לזון לא שמעתי - כלומר קבלתי מרבתי דטעון הסגר ולא פירשו לי הטעם למה.

אלמד בו - כלומר תרשיני לומר לפניך טעם לדבר.

אם לפרש דברי חכמים - שלא תסתור מה שקבלתי.

שמה יעמוד שני שבועות - שאף על פי שאין לו במה יפשה יכול לבוא לידי טומאה, אם יעמוד בעיניו שני שבועות.

הפסיון הסמוך - כשפשה סמוך לאום.

הרחוק - שהוא בראש אחד של בגד והפסיון בראשו השני.

והחוזר - כגון שכהה בשני דקורעו ושורף מה שקרע, וכתובת ואת תיראה עוד בבגד ושרף וגו', וזהו החוזר. ושעורו בכגריס.

קִיטָא סוג של בגד הלובשים בקיץ, ויש מפרשים שבלשון יווני פירושו וילון **שֵׁישׁ בָּהּ פְּסִיפְסִים צְבוּעִים וְלִבְנִים** והבד דוגמתו פסים צבועים ופסים לבנים - **פּוּשִׁין מְזָה לְזָה** היה הנגע בפס לבן ופשה לפס לבן אחר, אע"פ שפס צבוע מפריד ביניהם, הרי זה נחשב פשיון, שכן בבגד אפילו פשיון רחוק מטמא בכגריס. **שְׂאֵלוּ אֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר: וְהֲרִי הוּא פְּסִיפְסִים יְחִיד** היינו ששאלו אותו מה יהיה הדין אם בבגד היה רק פס לבן אחד שכולו מנוגע, וכל שאר הפסים הם צבועים, האם הבגד טעון הסגר, או אינו טעון הסגר, הואיל ואין לו להיכן לפשות? **אָמַר עֵנָה לְהֵן: לֹא שְׁמַעְתִּי** כלומר שמעתי מרבתי שטעון הסגר, אבל לא שמעתי טעם הדבר. **אָמַר שֶׁאֵל לּוֹ רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָא: אֲלָמִד בּוֹ** היינו ששאל את רבי אליעזר התרשני לומר לפניך מה שאני מלמד בדבר **אָמַר לּוֹ** ענה לו רבי אליעזר: **אִם לְקַיִם דְּבָרֵי חֲכָמִים** אם בדבריך בא אתה לחזק את מה ששמעתי מרבתי שטעון הסגר **הֵן** הריני מרשה לך לומר, **אָמַר לּוֹ** רבי יהודה בן בתירא: **שְׂמָא יַעֲמַד בּוֹ שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת** הטעם שטעון הסגר הוא, שאע"פ שאין לו להיכן לפשות, מכל מקום יכול לבוא לידי טומאה, שמה יעמוד הנגע בעינו שני שבועות, **וְהַעוֹמֵד בְּבִגְדִים שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת** ולא פשה הרי הוא: **טְמֵא** ודין הבגד לשריפה. **אָמַר לּוֹ** רבי אליעזר לרבי יהודה בן בתירא: **חֲכָם גְּדוֹל אֲתָה, שְׁקִימָתָ דְּבָרֵי חֲכָמִים** שבטעם שאמרת קיימת וחיזקת דברי חכמים. **הַפְּשִׁיּוֹן הַסָּמוּךְ** אם פשה הנגע סמוך לאום, היינו לעיקר הנגע - שיעורו **כָּל שֶׁהוּא** כלומר אפילו פשה במקצת (כל שהוא) מטמא, ברם **הָרְחוּק** אבל אם פשה הנגע בבגד במקום שהוא רחוק מן האום - אינו מטמא אלא אם כן פשה בשיעור **כְּגָרִיס, וְהַחוּזֵר** הנגע החוזר לבגד לאחר שכהה בסוף שבוע שני וקרע מקום הנגע מן הבגד - מטמא גם רק אם שיעורו הוא **כְּגָרִיס**.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ח'

רבינו עובדיה מברטנורא

בנגעי בגדים נכתב "או בשתי או בערב לפשתים ולצמר". משנתנו עוסקת בנגעי השתי והערב.

הַשְּׁתִּי וְהָעֶרֶב חוטים המיוחדים לשתי או לערב, בין של צמר בין של פשתים **מִטְמָאִים בְּנִגְעִים מִיָּד** משיטוו. **רְבִי יְהוּדָה** שחולק **אוֹמֵר**: **הַשְּׁתִּי מְשִׁישָׁלֶק** השתי של צמר אינו מיטמא בנגעים אלא משיישלק במים רותחים, כדי שיתלבן, ויש גורסים 'משישלה' כלומר משיוציאו אותו מן היורה ששולקים אותו בה ללבנו, ו**הָעֶרֶב** וחוטי הערב מיטמאים **מִיָּד** משיטוו, ו**הָאוֹנִין שֶׁל פְּשֵׁתָן** אגודות פשתן - **מְשִׁיתֵלְבָנוּ** שכן לאחר שריית הפשתן במים היו נותנים אותה לתוך התנור כדי שתתלבן, ויש מפשרים 'האונין' - חוטים טווים שנותנים אותם לאחר טווייתם לתוך התנור שיתלבנו שם. שואלת המשנה **כַּמָּה** כמות חוטים **יְהֵא בַּפְּקַעַת** של חוטים **וְתֵהָא מִטְמָאָה בְּנִגְעִים**, עונה המשנה **כְּדִי לְאָרוּג מִמָּנָה שְׁלֹשׁ עַל שְׁלֹשׁ שְׁתֵּי וְעֶרֶב** היינו כשיהיה בה כמות חוטים כזו שניתן יהא לארוג מהם חתיכת בגד בשיעור של שלוש על שלוש אצבעות, שתי וערב, **אֶפְלוּ כְּלָה שְׁתֵּי, אֶפְלוּ כְּלָה עֶרֶב** אפילו כל הפקעת של חוטי שתי, או כולה של חוטי ערב בלבד, משערים כמה חוטים צריכים מהם כדי לארוג שתי וערב. **הֵיְתָה פְּסִיקוֹת** היתה הפקעת מורכבת מפיסות חוטי שתי וערב חתוכים וקצרים שאינם מחוברים זה לזה - **אֵינָה מִטְמָאָה בְּנִגְעִים** לפי שאינם חשובים חיבור, אבל אם היו קשורים הרי זה חיבור ומיטמאים בנגעים. **רְבִי יְהוּדָה אוֹמֵר**: **אֶפְלוּ פְּסִיקָה אַחַת וְקִשְׂרָה אפילו** אם היתה הפקעת חוט אחד ארוך שנפסק (שנחתך) במקום אחד ואפילו אם חזר וקשרו - **אֵינָה מִטְמָאָה** בנגעים.

השתי והערב - של צמר, שניכר בין שתי לערב, שהשתי דק והערב עב מאוד.
השתי משישלק - דכתיב בבגד צמר או בבגד פשתים או בשתי או בערב, מה בגד, שנגמרה מלאכתו, אף שתי וערב משתגמר מלאכתו. ותנא קמא סבר, או בשתי, הפסיק הענין.
משישלק - במים רותחים. ויש ספרים שגורסים **משישלה**, כלומר משיהיו שולין ומסירים אותו מן היורה ששולקים אותו בה ללבן.
האונין של פשתן - אגודות מטווה של פשתן. ולפי שבפשתן אין ניכר בין שתי לערב כמו בצמר, משום הכי לא מפליג בהו בין שתי לערב.
משיתלבנו - שנותנין אותן בתנור שיתחממו בהבל התנור ויתלבנו שם.
פקעת - עץ שהנשים מסבבות המטוה מן הכוש לתוכו.
כדי לארוג ממנה שלוש על שלוש - שיהא בה שיעור לעשות כל הבגד של שלוש אצבעות על שלוש אצבעות ממנה, גם השתי גם הערב, כדקתני ואפילו כולה שתי ואפילו כולה ערב.
היתה פסיקות - שהיו החוטים שבפקעת מופסקין, לא היו חיבור. אבל אם היו קשורים היו חבור.
אפילו פסיקה אחת - שאין בכל הפקעת אלא פסיקה אחת וקשרה, לא היו חבור. ואין הלכה כרבי יהודה.